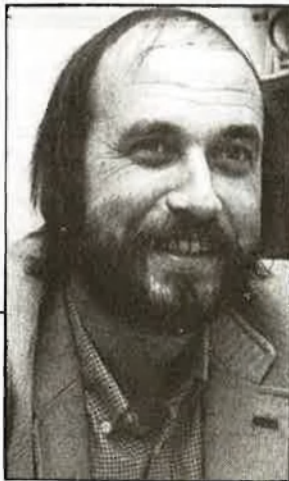

OTAN: una qüestió de lògica

Ernest Garcia*

Amb l'excepció del senyor Luns, tothom sembla d'acord en el fet que els blocs militars no són bons. Que seria de desitjar que no n'hi hagués. Sembla, doncs, que la premissa universal d'una política desitjable pel que fa a la qüestió seria aquesta: «Ni OTAN, ni Pacte de Varsòvia.»

1) Sobre aquesta base, la lògica dels pacifistes ibèrics, quan diuen «OTAN, no», és perfecta. Efectivament, la lògica elemental ensenya que, de «no A i no B», se'n dedueix «no A». Així, «ni OTAN, ni Pacte de Varsòvia»; a l'Estat espanyol, que forma part del bloc atlàntic, significa eixir-se'n, d'aquest bloc. La lògica que condueix de l'oposició als blocs a l'eixida de l'OTAN és irreprotxable. Qui diu acceptar la premissa i afirma que «OTAN, no» implica «Pacte de Varsòvia, sí» no sap el que diu.

2) El discurs de l'extermini (que és també, cada dia més, el del govern socialista) es basa, per contra, en una lògica de disjunció. La seua premissa és: «o l'OTAN o el Pacte de Varsòvia». És a dir, la negació de l'anterior. L'objectiu «ni OTAN, ni Pacte de Varsòvia» potser encara es considera desitjable, però es raona com si

fos impossible: en la pràctica s'ha abandonat.

De «A o B» i «no A» sí que es dedueix «B». És a dir, amb aquesta segona premissa, «OTAN, no» significa, efectivament, «Pacte de Varsòvia, sí». I viceversa. Ara bé, quan una persona cau en aquesta xarxa lingüística comença a tenir problemes: És ben fàcil, per exemple, que arribe a sentir el goig de ser apunyalat al metro de Nova York, o alguna bestiesa semblant: o que arribe a creure que els míssils amb la bandera roja només maten capitalistes (açò no ho ha dit ningú, però alguns sembla que ho pensen).

Naturalment, no tinc la intenció de carregar tot el pes de la màquina d'extermini sobre els febles múscles d'un pobre i vell esquema de la raó humana. Només vull suggerir que, passat pels caps dirigents del sistema, aquest bot —gairebé imperceptible— de la lògica a la realpolítica podria ser, literalment, *mortal*.

Un tret curiós d'aquesta forma de raonar és que tendeix a excloure la

possibilitat de pensar la dissolució d'ambdós blocs. Més exactament: només permet pensar-la pel camí de la reducció simultània dels arsenals, amb les consegüents exigències de paritat, equilibri, dissuasió, etcètera. És a dir, només permet pensar-la dins del boig univers ideològic que ha acompanyat i ha legitimat l'armamentisme dels darrers trenta anys.

3) La possibilitat o impossibilitat d'un procés social (com ara el desarmament) no és qüestió de lògica, sinó de pràctica humana (i, potser, de ciència social empírica). Per no embolicar massa la troca, diguem que açò del desarmament és un objectiu difícil (o, com es diu de vegades, una utopia).

Ara bé, la pretensió de contribuir a la pau mitjançant el reforçament d'un dels blocs militars, o d'assegurar la supervivència de la humanitat a través de la recerca contínua de superioritat nuclear, és pitjor que un objectiu difícil: és una ceguesa suïcida.

Moral d'aquesta història (que no té res a veure amb la lògica): Val més d'adherir-se a una utopia difícil que no pas a una utopia idiota.

(*) *Filòsof i membre de la Taula Política d'Unitat del Poble Valencià.*

EL VOSTRE

SEAT

Audi

A Comercial Setabense, S. A.

Baixada de l'Estació, 6. Tel. 288 17 80. XÀTIVA